

2817 3die Beh. af Finansloof. f. Finanssaaret

fra 1ste April 1871. til 31te Marts 1872. 2818

ligere Grund, til at forlange Arrestvæsenet indrettet paa en anden Maade end Tilfældet er nu. Desværre er der nu kun faare ringe Udfigt til at faa Straffeloven gennemført i denne Sessjon; men Arrestvæsenets Forbedring her i Kjøbenhavn er stadig Gjenstand for Krigsministeriets Overveelse, og der er Sand- synlighed for, at et Forlangende om Bevilling dertil vil fremkomme paa næste Aars Finanslooforslag.

M. P. Bruun: Jeg har begjæret Ordet, forinden Finansloven forlader dette Thing, for at yttre mig over det almindelige Spørgsmaal: Landstingets Stilling til Finansloven. Jeg veed vel, at dette Orde ikke er meget yndet af flere af Thingets Medlemmer, og det vil maasse være det endnu mindre derved, at jeg vil blive nødt til at komme tilbage til Stillingen ved Sagens 2den Behandling; jeg beder imidlertid ogsaa disse ærede Medlemmer have Taalmodighed, i alt Fald for denne ene Gang. Det er netop denne Stilling, der er fremkommen ved en Afgjørelse under 2den Behandling, der har bevæget mig til at tage Ordet for at forebygge, at der derpaa skulde bygges et Præcedens, som kunde blive anvendt ved senere Behandlinger af Finansloven. Der har ofte været Tale om Landstingets Stilling til Finansloven. Denne skulde jo synes at være klart nok givet ved Grundloven, der ikke bestemmer Andet, end at Finansloven skal forelægges først i Folkethinget, og dersom dette stod alene, vilde der jo heller ikke være stor Vanskelighed tilstede; der er jo nemlig mange Lovforslag, der behandles først i Folkethinget, og som vi her i Landstinget dog tage under ligesaa fuldstændig Overveelse, som om de først vare blevne forelagte her. Men der er to Omstændigheder, som have til Følge, at Finansloven i Landstinget kommer til at staa noget anderledes, end andre Love; det er for det Første Sagens Storhed. Den lange Tid, som dens Behandling tager i det andet Thing, og tilbels nødvendigvis maa tage, har til

Følge, at Sagen meget sent i Sessjonen kommer hertil, saa at, selv om Landstinget fandt det rigtigt at gjøre det, vilde der ikke være Tid til at gennemgaa Finansloven, saaledes, som det sker i det andet Thing. Det er anden Omstændighed, og som maasse er mere afgjørende, er den, at medens andre Lovforslag, naar begge Thing ikke kunne enes, om dem uden Videre bortfalde, saa at den gjældende Lov, altsaa, bliver staaende, saa er det, derimod en konstitutionel Nødvendighed, at Finansloven bliver gjort færdig, naar man ikke vil komme til Konflikter, og deraf følger altsaa nødvendigvis, at ethvert af Thingene kan ved Regtelse bringe Sagen paa det Standpunkt, at det andet Thing maa give efter. Det viste sig nu meget tidligt ved Forhandlingerne i Rigsdagen, at Landstinget paa Grund af disse Forhold blev nødsaget til at indtage en anden Stilling, end jeg idetmindste tror, at man havde tænkt sig ved Vedtagelsen af den paagjældende Grundlovsparagraf i den grundlovgivende Forsamling. Jeg har selv deltaget i Vedtagelsen af denne Paragraf og tør have en Mening derom, som dog selvfølgelig kan bestrides af Andre. Jeg skal da udtale, at man vistnok dengang har tænkt sig en anden Stilling end den, Landstinget nu indtager til Finansloven, og det er ogsaa først gennem forskellige Kampe, at Landstinget er kommet til sin nuværende Stilling. Det er Kampe, der ere førte i en Række af Aar; Landstinget har i Begyndelsen søgt at indtage en anden Stilling, men er kommet til efterhaanden at begrænse sig meget, og jeg tror i en vis Hensende med Tøle, men man er ogsaa kommen til at lade sig trænge tilbage til et Punkt, hvortil jeg idetmindste tror, at man ikke skulde have ladet sig trænge tilbage. Jeg frygter nu, at Resultatet af, hvad der er forefaldet her, ved Finanslovens 2den Behandling, skulde have tilfølg, at Landstinget blev tvunget endnu et Skridt tilbage, nemlig dertil, at Thinget skulde tage i Betænkning at tage Initiativet til at stille Forslag til For-